

Sygn. akt II CSK 59/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku R.R.
przy uczestnictwie E.R.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt I 1Ca .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 28 lipca 2017 r., w którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 10 czerwca 2016 r. W postanowieniu tym (wstępnym) zarządzono sprzedaż nieruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego małżonków R.R. i K.R. (k. 688 i n.).

W skardze kasacyjnej uczestniczka podniosła zarzuty naruszenia art. 379 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 378 i art. 386 § 2 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że w rozpoznawanej sprawie o podział majątku wspólnego zachodzi nieważność postępowania przewidziana w art. 379 pkt 2 k.p.c.

Skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analiza treści postanowień obu Sądów meriti, treści uzasadnienia skargi kasacyjnej i prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do wniosku, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącej – nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie było bowiem uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że w tej sprawie o podział majątku wspólnego uczestniczka postępowania była niewłaściwie reprezentowana w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c.

Skarżąca otrzymuje zarzut braku właściwej reprezentacji w toku postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji i z takim brakiem łączy nieważność postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c. Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2014 r. uchylono postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 14 kwietnia 2013 r. i przekazano sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania (k. 552 i n. akt sprawy; t. III). Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 r. uchylono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 30 października 2012 r. i sprawę przekazano temu Sądowi do ponownego

rozpoznania (k. 584 akt sprawy, t. III). Wcześniej postanowieniem z dnia 2 grudnia 2014 r. oddalono wniosek wnioskodawczyni o „zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata I.W.” (k. 561 akt i k. 570 akt sprawy). Z akt sprawy wynika, że pełnomocnik uczestniczki K.W. ustanowił pełnomocnictwo substytucyjne na rzecz I. W. (k. 52 i 64 akt sprawy).

Z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 21 lipca 2017 r. wynika, że uczestniczka postępowania złożyła oświadczenie, iż wcześniej wypowiedziała pełnomocnictwo adwokatowi K.W. (k. 759 akt sprawy). W związku z tym Sąd postanowił doręczyć uczestniczce postanowienie z dnia 10 czerwca 2016 r. wraz z uzasadnieniem celem umożliwienia zapoznania się z jego treścią. Jednocześnie nowy termin rozprawy apelacyjnej został wyznaczony na dzień 28 lipca 2017 r. (k. 759 *verte* akt). Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2016 r. zarządzono sprzedaż wchodzących w skład majątku R.R. i K.R. nieruchomości wskazanych w tym postanowieniu (k. 688 akt sprawy). Akta sprawy świadczą też o tym, że pisma procesowe, kierowane do adwokata K.W., docierały ostatecznie do uczestniczki i brała ona udział w bieżących czynnościach procesowych. Co więcej, niekiedy nawet tolerowała obecność adwokata K.W. na rozprawie (np. protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2016 r., k. 687 akt sprawy).

Przekonywające wywody dotyczące zgłoszonego w apelacji zarzutu nieważności postępowania przewidzianej w art. 379 pkt 2 k.p.c. znalazły się także w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia (s. 13 - 14 tego uzasadnienia). Podkreślano tam trafnie to, że uczestniczka postępowania brała faktycznie udział we wszystkich czynnościach procesowych, a działalność adwokata, któremu odwołano pełnomocnictwo, nie miała charakteru destrukcyjnego dla uczestniczki.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

kc